

(Kort bemærkning).

Villy Søvndal (SF):

Det er igen for at få en helt præcis dokumentation.

Hvis man læser Herald Tribune fra i går, er der to bemærkninger fra World Food Programmerne, som hr. Peter Christensen nævnte som en af de organisationer, der gerne vil have militærhjælp til Albanien. Før det første siger de: They can come, if they want – altså: De kan komme, hvis de ønsker det; ikke nogen voldsom begæring, men skal det være, så lad det være – og så siger de videre: We don't want to be impolite – altså: Vi ønsker ikke at være uvenlige. Se, det er virkelig diplomati, de udøver her. De siger, at det ikke nytter noget, men de vil da ikke genere militæret, hvis det kommer. Det kan man vist ikke tage som udtryk for, at de ønsker, militæret kommer. Det er simpelt hen forkert, det er i lodret modsætning til, hvad de humanitære organisationer ønsker.

Hvis det er rigtigt, at den danske indsats vil koste 50 mio. kr. og udgør en hundrededel af den samlede militære indsats, er det et beløb i størrelsesordenen 5 mia. kr., vi diskuterer. Kan man forestille sig, hvad vi kunne gøre for de samme penge, hvis de blev anvendt til at afhjælpe den virkelige nød, der er i Albanien?

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (DF):

Hvad er det her dog for noget? Jeg synes også, det var en meget, meget svag præstation af den socialdemokratiske ordfører, og gør alle de indvendinger, der faktisk kommer fra et ret stort mindretal i Folketinget, ikke noget som helst indtryk?

Hvad er det her? Er det bare et rent prestigeprojekt, kunne man næsten fristes til at spørge. Er det bare ren prestige, at vi nu skal sende 65 danske soldater til Albanien på en mission, som faktisk er ret farlig? Hvorfor i alverden vil man med djævelens vold og magt gøre det? Det er bemærkelsesværdigt, at det var den danske udenrigsminister, der først af alle med fast og myndig stemme slog til lyd for, at nu skulle der sendes danske tropper af sted. Hvad går der dog af lille Danmark? Gør det slet ikke noget indtryk, at et så stort mindretal på forhånd siger fra?

(Kort bemærkning).

Peter Duetoft (CD):

Jeg skal senere i min ordførertale vende tilbage til, at CD bestemt står bag dette forslag; men jeg vil gerne bede den socialdemokratiske ordfører bekræfte, at stort set alle de argumenter, der er kommet frem i debatten i dag fra både Dansk Folkeparti, Fremskridtspartiet og venstrefløjen, er nøjagtig de samme argumenter, der blev ført frem, dengang vi diskuterede, om vi skulle sende tropper til Bosnien. Dengang var det også de partier, der – halleluja – ikke ville gøre noget: Vi kunne ikke, vi ville genere nødhjælpen, og vi ville alt muligt i denne verden. Det er nøjagtig den samme argumentation i dag, og den er lige så forkert i dag, som den var i sin tid, så jeg vil bare gerne bede den socialdemokratiske ordfører bekræfte i sit svar til disse ordførere, at sådan var det faktisk dengang.

(Kort bemærkning).

Peter Christensen (S):

Hvem står bag denne tanke? Jo, bl.a. 54 OSCE-lande, og jeg tror også, de har spekuleret lidt over, hvad der vil være en god idé i denne sag.

Så blev der sagt, at der var jo ingen grund til at sende militær derved, fordi befolkningen i syd gjorde oprør mod valgsvindel og mod det eksisterende system. Jamen det er jo igen et godt argument for at sende styrker derved. Disse styrker skal jo også formidle, at der kommer et parlamentsvalg, så der bliver demokratiske tilstande i Albanien, men det er måske ligegyldigt set fra Enhedslistens side.

Så spørger fru Pia Kjærsgaard: Gør det ikke indtryk, at et mindretal ikke bakker forslaget op? Jo, det gør indtryk, at et mindretal ikke bakker op bag de soldater, vi sender derved, for det havde jeg gerne set.

Og endelig vil jeg gerne have lov til at bekræfte over for hr. Duetoft, at bortset fra, at SF og Fremskridtspartiet stemte for forslaget vedrørende Bosnien – det vil jeg ikke undlade at sige her – er det de samme argumenter som dengang.

Svend Aage Jensby (V):

I en snart lang årrække har det danske forsvar i større og mindre omfang, f.eks. som enkelt-observatører eller som en del af en større styrke, i forskellige sammenhænge deltaget i løsning af internationale fredsbevarende og humanitære opgaver. Det er sket i mange lande, i mange regioner, og mange har betalt den højeste pris. Det har kostet ofre i tidens løb.